

Noc s korytnačkou

V školskom klube si spravila úlohy. Ticho sedela v lavici a čakala, kým bude môcť odísť domov, a vychovávateľka chcela vedieť, prečo sa nehrá s ostatnými alebo si aspoň nekreslí; kreslí predsa rada. Dorotka neodpovedala. Stuhla v šiji a sklopila pohľad. Nemohla prezradiť, prečo nekreslí.

Na ceste zo školy ju dobehol Tomy a celý zadýchaný jej ukázal jazvy, ktoré si spravil červenou fixkou, na zápästiach a jednu veľkú cez brucho; vyhrnul si tričko a zachytil ho zubami, aby si mohla jazvu lepšie obzrieť. Sáralo z neho teplo. Býval v susednom vchode a ešte chvíľu kráčali spolu, no pri potravinách sa musela zastaviť.

Tomy sa otočil a videl, ako si k nohám zložila tašku; a od tej chvíle už nepovedala ani slovo. Zniesla posmešky aj pár štuchancov, kým ho neomrzelo dobiezdať. Zblízka jej ústami prdol do tváre a zmizol za rohom.

Zdvihla tašku a vykročila k škôlke.

Odhodlanie, s ktorým ráno odišla z domu a nosila ho celý deň ako studené tajomstvo v dlani, ju každým krokom opúšťalo a keď došla k stromu pri plote, nezostalo z neho skoro nič. Bezradne postávala a ľutovala, že Tomymu neprezradila, čo má v pláne. Mohol jej pomôcť. Mohol namiesto nej preliezť plot, dávala by pozor. Vysvetlila by mu, ako sa dostane na zadný dvor, poza kríky, aby ho nikto nevidel, a kde nájde drevenú ohrádku so Želmírou.

Musela si dodať odvalu. Myslela na Filipa. Počkala, kým okolo prejde pani so psom, chytila sa plota, zdvihla ľavú nohu a zaprela ju do kmeňa.

Odomkla a vošla do ticha. Nikto nebol doma. Maminka, Filip ani ocko. Nazrela do každej miestnosti.

V detskej izbe si kľakla na koberec. Otvorila tašku a opatrne, s obavou z nej vybrala korytnačku; našťastie zalezenú v pancieri.

Bola to suchozemská korytnačka. Pani riaditeľka ju prišla ukázať aj do veľkej skupiny, kam Dorotka ešte vlni chodila, a oznámila im, že sa o ňu budú všetci spoločne starať. Zimu prespala v teráriu. Keď sa oteplilo a oživila a mohla zostať vonku aj cez noc, chodili za ňou deti na zadný dvor. Ložila v ohrádke a pomaly, dôkladne prežúvala šalát a ovocie, ktoré jej nosili z olovrantu. Do-

rotke sa nepáčila. Mala šupinaté nohy s pazúrmí a vrás-
kavý krk. V tvári jej pripomínala starú ženu.

Filip bol zo Želmíry nadšený. Tvrdil, že zo všetkých
detí ju má najradšej on, a teraz, keď do škôlky nemohol
chodiť, spomínal ju ešte častejšie.

Rozprával o nej zo sna.

Musela mu ju nakresliť. Ocko zavesil obrázok Filipo-
vi nad posteľ. A teraz bola Želmíra tu, u nich v izbe. Ako
vzorovaný kameň pri školskej taške, ktorý môže hocike-
dy vystrčiť nohy a ošklivú hlavu.

Dorotka na ňu hľadela a na okamih akoby prestala
existovať; chcelo sa jej spať a cez steny k nej doliehala
hudba, tiché tóny od susedov.

Obrázok nedostal Filip zadarmo; musel sa s ňou hrať
na dievča. Na hlavu mu natiahla pančucháče ako dlhé
vlasý, ktoré sa dajú zapliesť. Nepáčilo sa mu to; a o to
viac sa to páčilo jej. Nesmela sa s ním škriepiť, mala za-
kázané trápiť ho, a tak ho aspoň bozkávala, zovretého
pevne v náručí, až lapal po dychu.

Kolenačky pritiahla tašku k skrinke, aby sa pobalila
na zajtra do školy. Musela si dávať pozor, aby si nepomý-
lila dni v rozvrhu, nalepenom na vnútornej strane dvie-
rok. Nemohla nájsť pracovný zošit z angličtiny; v skrinke
mala neporiadok a maminka sa vyhrážala, že jej ju vy-
hádže. A zrazu bol doma ocko, zavolať na ňu z predsie-
ne. Schmatla korytnačku a zavrela ju do skrinky.

Ocko sa na ňu krátko usmial, ale bol vážny. Zdvihol ju do náručia a povedal, že Filipa odviezla do nemocnice sanitka. A maminka je s ním.

„Filip zomrie?“

„Nie.“

Ockov pohľad vyletel od večere. „Prečo by mal zomrieť?“ Hľadel na dcéru a krútil hlavou, aby to slovo nad stolom rozptýlil.

„Bude v poriadku, neboj...“

Nedojedol ani jeden z nich. Ocko vysypal zvyšky do smetného koša a taniere uložil do drezu. Z chladničky vytiahol fľašu vermútu, z mrazničky vrečko s ľadom. Tmavá červeň, ktorou zalial kocky ľadu v pohári, pripadala Dorotke krásna; páčil sa jej aj cinkavý zvuk ľadu.

Fľašu nechal na linke.

„Ja som ho nakreslila...“

Hľadela na zložitý ornament na vinete.

Ocko sa napil a ľad zacinkal. „Pár dní si ho tam možno nechajú, spravia mu nové vyšetrenia...“ Pozrel na Dorotku. „A čo si nakreslila?“

Najradšej by sa v ornamente stratila.

„Že zomrel,“ povedala potichu a pozrela na ocka.

Pohár s vermútom zastal vo vzduchu.

„Nakreslila som taký obrázok, včera, a maminka sa hnevala...“

Ockova zamračená tvár sa vyjasnila spomienkou. „Ach, áno, ja som ten obrázok videl. Maminka mi ho ukázala. Prečo si to kreslila?“

„Ja som nechcela...“

„Dobre, zlatko. Ale už také veci nekresli, áno?“

Prikývla a ocko sa otočil, pretože mu zvonil telefón. Prešiel s ním do obývačky a Dorotka ho nasledovala. Videla, ako počúva, s rukou zaborenou do vlasov, a keď sa otočil a zbadal ju, telefón jej podal.

„Ahoj, miláčik...“

Akoby sa dlho nevideli; tak jej znel maminkin hlas. Dozvedela sa, že Filip spí a zajtra ráno ho budú operovať. Dnes v noci zostane v nemocnici maminka s ním.

„Drž nám palčeky, dobre?“

Stisla päšť, z celej sily. Vrátila telefón, stisla druhú päšť a ocko odišiel telefonovať do kuchyne.

Päste stískala v priebehu celého večera, aj pri telke, stále oblečená vo veciach zo školy. Pozorovala ocka, ako si prstom mieša ľad vo vermúte. Vždy keď dopil, vstal a odišiel do kuchyne a keď sa vrátil, videla, že má naliate zase o čosi viac. Všimla si jeho pery, mal ich vlhké a lesklé. A spoznala, že aj keď hľadá na telku, program nesleduje.

Sama sa rozhodla, že pôjde spať.

„Úlohy máš spravené?“

Prezliekla sa do pyžama. Zuby si neumyla, len si pod tečúcou vodou chvíľu namáčala prsty. Ocko ju zakryl

paplónom a pobožkal; ovanula ju vôňa vermútu. Bola lákavá ako jeho krásna farba.

„Necháš mi otvorené, trošku?“

„Pravdaže. Dobrú noc.“

A zhasol svetlo.

Pred tým, ako zaspala, si zaumienila, že keď vyrastie a bude mať dlhé, bohaté vlasy, bude piť červený vermút a v pohári jej budú cinkat kocky ľadu.

Ocko bol v izbe.

Precitla do tmy. Na Filipovej posteli zbadala temný obrys. Chcela niečo povedať, aby zahнала strach, a aj ocko sa vystrel, akoby niečo začul. Spomenula si na korytnačku, celá stuhla a tvár zaborila do vankúša.

Zdalo sa jej, že tak leží veľmi, veľmi dlho, sotva dýchala; vyčerpalo ju to. Keď zase otvorila oči, videla, že si ocko ľahol.

„Ja som to chcela,“ vyslovila a počula, ako sa zhlboka nadýchol. „Chcela som ho tak nakresliť.“

Ocko nič nehovoril a podľa toho, ako dýchal, spoznala, že spí.

Zavrela oči, ale dlho nemohla zaspáť, videla korytnačku. Ložila s vystrčenou hlavou po zošitoch a učebniciach a pustila sa do stránok ako do šalátu z olovranu, a nebola to ani tak korytnačka ako striga, uväznená v skrinke, bez nosa. A keď sa znova vynorila, s ozve-

nou cinknutia v ušiach, dvere boli pootvorené na dlhý pás svetla a Filipova posteľ prázdna. Z bytu k nej doľahol čudný zvuk; znel ako smiech, aj keď vedela, že to smiech nie je. A opäť klesla do prázdnoty a noc sa rozpínala a zmršťovala, najdlhšia noc v Dorotkinom živote, a po zošitoch lozila korytnačka a už tam bude navždy, v jej hlave. Vôňa vermútu. Bratova smrť. Korytnačka v skrinke.

RICHARD PUPALA
ženy aj muži, zvieratá

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 284

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Návrh obálky Roman Juhás, Midfield Studio

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA